

Sygn. akt V CZ 57/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko B. sp. z o.o. w Ś.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2015 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 maja 2015 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie pozostawiając Sądowi
Apelacyjnemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
zażaleniowego przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny na podstawie art. 391 § 2 w zw. z art. 203 § 2 k.p.c. umorzył postępowanie apelacyjne wywołane apelacją strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 8 lipca 2014 r.

Ustalił, że dwaj pełnomocnicy pozwanej spółki L. K. i A. K. złożyli w tym samym dniu (18 sierpnia 2014 r.) dwa pisma procesowe zatytułowane „apelacja”. Pełnomocnik r. pr. L. K. pismem z dnia 19 sierpnia 2014 r. cofnął złożoną w dniu 18 sierpnia 2014 r. apelację, wskutek czego Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2014 r. umorzył postępowanie apelacyjne. Po uprawomocnieniu się postanowienia pozwana wniosła o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia uzasadniając wniosek błędem pełnomocnika L. K. co do treści postanowienia, działał on bowiem w przekonaniu, że dotyczy ono umorzenia postępowania wywołanego apelacją złożoną osobiście przez niego. Sąd Okręgowy przywrócił pozwanej termin do złożenia zażalenia i postanowieniem z dnia 19 listopada 2014 r. umorzył postępowanie wywołane apelacją wniesioną przez pełnomocnika pozwanej L. K., a następnie nadał bieg apelacji wniesionej przez pełnomocnika A. K. Po przekazaniu sprawy Sądowi Apelacyjnemu apelacja pozwanej została odrzucona wymienionym na wstępie postanowieniem wobec skutecznego jej cofnięcia przez pełnomocnika pozwanej; apelacja strony może być bowiem tylko jedna, niezależnie od ilości złożonych pism procesowych. Sąd ten wskazał, że nie ma podstaw do przyjęcia, że pełnomocnik nie znał konsekwencji złożenia oświadczenia o cofnięciu apelacji, jak również przyjął, iż nie można potraktować stanowiska drugiego pełnomocnika jako cofnięcia oświadczenia o cofnięciu apelacji, bowiem dopuszczalność jego złożenia jest ograniczona w czasie do wydania postanowienia o umorzeniu postępowania, a w tym okresie oświadczenie takie nie zostało złożone. Dodatkowo przyjął, że nie było podstaw do przywrócenia terminu do złożenia zażalenia na podstawie art. 168 § 1 k.p.c. W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana zarzucając naruszenie art. 365 § 1 i art. 391 § 2 zd. 2 k.p.c., wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny wyraził prawidłowy pogląd, że niezależnie od ilości złożonych pism procesowych przez pełnomocników jednej strony, stanowiących środek odwoławczy od wyroku sądu pierwszej instancji, strona wnosi jedną apelację. Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach apelacji wyznaczonych treścią wszystkich złożonych pism procesowych noszących charakter tego środka procesowego. Co do zasady złożenie oświadczenia o cofnięciu apelacji wywołuje więc skutek umorzenia postępowania apelacyjnego. W sytuacji jednak, gdy dwóch pełnomocników składa dwa różne pisma procesowe zatytułowane „apelacja” w tej samej dacie i jeden z nich cofa środek zaskarżenia wskazując na datę jego wniesienia, wyjaśnienia wymaga cel złożenia takiego oświadczenia, a zwłaszcza, czy intencją jest cofnięcie wniosków zawartych w jednym z pism, czy cofnięcie środka zaskarżenia. Mieć bowiem należy na uwadze, że czynności procesowe dokonywane przez pełnomocnika wprawdzie wywołują taki skutek, jak gdyby dokonała ich strona, ale nie mogą prowadzić do skutku sprzecznego z jej wolą. Z treści pism procesowych złożonych w toku postępowania o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia wynika, że wolą strony było złożenie apelacji przez tego z pełnomocników, który nie złożył oświadczenia o cofnięciu apelacji i nie miał wiedzy o jego złożeniu przez drugiego pełnomocnika. Nieprawidłowe i nieprecyzyjne sformułowanie oświadczenia przez jednego z pełnomocników oraz wadliwe czynności Sądu Okręgowego przy kwalifikowaniu oświadczenia zawartego w piśmie z dnia 19 sierpnia 2014 r. doprowadziły do pozbawienia strony prawa do rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji. W tej konkretnej sytuacji faktycznej oświadczenie o cofnięciu apelacji podlegało kwalifikacji jako oświadczenie o cofnięciu wniosków zawartych w jednym z pism procesowych, a nie cofnięcie apelacji jako środka zaskarżenia.

Na marginesie jedynie trzeba wskazać, że nie byłoby uzasadnione twierdzenie skarżącej o naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 365 § 1 k.p.c., bo postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy uchylił postanowienie w przedmiocie odrzucenia apelacji, zaś postanowienie z dnia 14 listopada 2014 r. umarzające postępowanie wywołane apelacją wniesioną przez pełnomocnika L. K. jako odnoszące się tylko do jednego z pism

procesowych składających się na apelację, nie wywołało żadnego skutku prawnego w zakresie umorzenia postępowania apelacyjnego.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

kc